

Евелін Г'юґо виставить на аукціон свої сукні

ПРІЯ АМРІТ

2 БЕРЕЗНЯ 2017 РОКУ

Легенда кіно й світська левиця 60-х Евелін Г'юґо оголосила, що виставить на аукціон «Christie's» 12 своїх найбільш пам'ятних суконь, а виручені кошти віддасть на дослідження раку грудей.

79-річна Г'юґо й досі залишається іконою гламуру та елегантності. Вона відома своїм унікальним стилем, чуттєвим і стриманим водночас. Багато її образів вважають еталоном моди, скарбом голлівудських архівів.

Охочих заволодіти частинкою історії Г'юґо зацікавлять не лише сукні, а й події, на які вона їх одягала. На продаж виставлять смарагдову сукню від Міранди Ла-Конди, в якій Евелін прийшла на церемонію вручення головної премії Кіноакадемії в 59-му році; пурпурову сукню з органді, з круглим вирізом, у яку Г'юґо вбралася на честь прем'єри «Анни Кареніної» в 62-му; темно-синю шовкову сукню від Майкла Меддекса, в котрій вона 1982-го отримувала «Оскар» за «Усе заради нас».

На голлівудську долю Г'юґо випало немало скандалів. Не останню роль тут відіграли її сім шлюбів, зокрема стосунки з кінопродюсером Гаррі Кемероном,

СІМ ЧОЛОВІКІВ ЕВЕЛІН Г'ЮГО

що тривали кілька десятиліть. У цієї знаменитої пари народилася донька, Коннор Кемерон, яка й надихнула Евелін Г'юго на проведення аукціону. Тоді рік міс Кемерон померла від раку молочної залози. Їй виповнилося лише 41.

Евелін Елена Геррера народилася 1938 року в сім'ї кубинських іммігрантів. Виросла у Нью-Йорку в районі Клінтон, більш відомому як Пекельна Кухня. Уже 53-го вона перебралася у Голлівуд, вибілила волосся та взяла ім'я Евелін Г'юго. Блискавично проторувала собі шлях до голлівудської еліти й залишалася в центрі уваги понад три десятиліття – аж доки наприкінці 80-х не вийшла на пенсію і не побралася з фінансистом Робертом Джеймісоном, старшим братом Силії Сейнт-Джеймс, триразової володарки «Оскара». Сьогодні, по смерті сьомого чоловіка, Евелін Г'юго живе на Мангеттені.

Надзвичайна красуня, взірець гламуру, магнетизму й сексуальності, Г'юго була й залишається ідеалом для всіх кіноманів світу. Очікується, що на аукціоні вторгують понад 2 мільйони доларів.

1

— Зайдеш до мене?
Я роззираюся на сусідні столи, тоді знову дивлюся на Френкі, намагаючись зрозуміти, до кого вона звертається.

— Це ви мені? — перепитую.

Френкі ось-ось урветься терпець:

— Так, Монік, тобі. Саме тому я й сказала: «Монік, зайдеш до мене?».

— Вибачте, недочула.

Френкі розвертається. Я хапаю блокнот і йду за нею.

У Френкі є щось незвичайне. Важко сказати, що вона відповідає традиційним стандартам краси — у неї грубі риси обличчя, широко посажені очі. Проте від неї неможливо відвести погляд. Ви будете дивитися і захоплюватися. Худорлява, тонка, метр вісімдесят зросту, з коротким афро й любов'ю до яскравих кольорів та об'ємних прикрас — коли Френкі кудись заходить, її помічають усі.

Френкі — одна з причин, чому я влаштувалася сюди. Я захоплювалася нею, ще як навчалася на факультеті

журналістики, читала її статті на сторінках того самого журналу, яким вона керує і в якому я зараз працюю. Якщо чесно, мене надихає, що тут усім керує темношкіра жінка. Я мулатка (тато — чорний, мама — біла), тому приклад Френкі додає мені впевненості, що колись і я чогось досягну.

— Сідай, — Френкі вказує на помаранчеве крісло по той бік її плексигласового столу.

Я спокійно сідаю, закидаю ногу на ногу. Чекаю, коли Френкі заговорить.

— Маємо карколомний поворот подій, — каже вона, дивлячись у монітор. — Люди Евелін Г'юго просять про статтю. Ексклюзивне інтерв'ю.

Мені так і кортить бовкнути: «Ніфіга собі!» — а ще: «І до чого тут я?».

— Про що йтиметься? — запитую натомість.

— Гадаю, це пов'язано з тим аукціоном її суконь, — відповідає Френкі. — Як я розумію, вона хоче виручити якомога більшу суму на пожертву Американському фонду боротьби з раком грудей.

— А напряду вони цього не сказали?

Френкі хитає головою:

— Сказали тільки, що Евелін є що розповісти.

Евелін Г'юго — одна з найвидатніших кінозірок усіх часів. Навіть не обов'язково, щоб їй було що розповісти, — її і так слухатимуть.

— Це може бути шикарна обкладинка! Евелін — жива легенда кіно. Це вона була заміжня вісім чи скільки там разів?

— Сім, — каже Френкі. — І так, це потенційний успіх. Ось чому я сподіваюся, що ти гідно витримаєш усе, що чекає на нас попереду.

— Ви про що?

Френкі глибоко вдихає. Судячи з виразу її обличчя, вона мене зараз звільнить.

— Евелін хоче говорити лише з тобою, — пояснює Френкі.

— Зі мною?

Удруге за п'ять хвилин мене шокує той факт, що хтось узагалі звернув на мене увагу. Треба попрацювати над самооцінкою. Останнім часом вона геть упала. Втім, хіба вона хоч колись була високою?

— Якщо чесно, я так само здивувалася, — продовжує Френкі.

Якщо чесно, мене це ображає. Хоча цілком очевидно, звідки таке ставлення. Я працюю у «Vivant» трохи менше року, переважно пишу статті на замовлення. До того я вела блог для «Discourse» — новинного сайту, який називає себе часописом, але насправді це лише блог із гучними заголовками. Там я писала здебільшого для розділу «Сучасне життя», висвітлювала актуальні теми та погляди.

Після багаторічного фрилансу вакансія у «Discourse» стала для мене спасінням. Проте коли мені запропонували роботу у «Vivant», я не змогла відмовитися. Я вчепилася за нагоду потрапити в солідний журнал, працювати серед легенд.

Пам'ятаю, як у свій перший робочий день я ввійшла в ці стіни, прикрашені велетенськими копіями культових випусків: 1984, обкладинка з активісткою Деббі Палмер —

СІМ ЧОЛОВІКІВ ЕВЕЛІН Г'ЮГО

оголена й витончена, Деббі стоїть на даху хмарочоса з краєвидом на Мангеттен; 1991, художник Роберт Тернер виводить на полотні слова «У мене СНІД». Стати частинкою «Vivant» — хіба це не мрія? Я завжди хотіла побачити своє ім'я на його глянцевих сторінках.

На жаль, уже дванадцять випусків поспіль я тільки те й роблю, що ставлю нудні запитання нудним багатіям, тоді як мої колишні колеги з «Discourse» намагаються змінити світ, успішно завойовуючи інтернет-простори. Загалом я собою не дуже задоволена.

— Слухай, річ не в тому, що ми тебе недолюблюємо абощо. Ми тебе любимо, — провадить Френкі. — Ми впевнені, на тебе чекає блискуча кар'єра у «Vivant». Але я сподівалася залучити когось більш досвідченого, найкращого з найкращих. Хочу бути максимально відвертою: ми взагалі не пропонували твоєї кандидатури. Ми надіслали людям Евелін перелік із п'яти імен, а у відповідь отримали це, — Френкі повертає монітор до мене й показує імейл від такого собі Томаса Велша. Я припускаю, що це піарник Евелін Г'юго.

Від: Томас Велш

Кому: Френкі Трауп

Копії: Джейсон Стеймі, Раян Паверс

Або Монік Грант, або Евелін відкликає пропозицію.

Я приголомшена. Переводжу погляд на Френкі. Невже Евелін Г'юго дійсно хоче мати справу зі мною?

— Ти знайома з Евелін Г'юго? Це тому вона хоче працювати лише з тобою? — запитує Френкі, відвертаючи монітор.

— Ні, — відповідаю я, здивована таким запитанням. — Бачила кілька її фільмів, і все. Та й вона значно старша за мене.

— Можливо, якісь спільні знайомі?

— Точно ні, — хитаю головою.

— Ти ж із Лос-Анджелеса?

— Так, проте єдине, що хоч якось може пов'язувати мене з Евелін Г'юго, — це якщо тато працював на зйомках котрогось із її фільмів. Він був фотографом на знімальних майданчиках. Можу спитати в мамі.

— Буду вдячна.

Френкі дивиться на мене. У її погляді очікування.

— Хочете, щоб я спитала зараз?

— Було б ідеально.

Я дістаю телефон і пишу мамі: *Татко колись працював з Евелін Г'юго?*

З'являються три рухомі крапки. Я піднімаю очі й бачу, що Френкі намагається зазирнути в мою переписку. Помічає, що я побачила це, й відкидається в кріслі.

Дзилиньк.

Можливо, — пише мама. — Він багато де працював. А що?

Потім поясню, — відписую я. — Хочу з'ясувати, який може бути зв'язок між мною та Евелін Г'юго. Татко був із нею знайомий?

Ха! Ні. Він ніколи не заводив дружби зі знаменитостями. Хоча я не раз просила! — відповідає мама.

— Ти знайома з Евелін Г'юго? Це тому вона хоче працювати лише з тобою? — запитує Френкі, відвертаючи монітор.

— Ні, — відповідаю я, здивована таким запитанням. — Бачила кілька її фільмів, і все. Та й вона значно старша за мене.

— Можливо, якісь спільні знайомі?

— Точно ні, — хитаю головою.

— Ти ж із Лос-Анджелеса?

— Так, проте єдине, що хоч якось може пов'язувати мене з Евелін Г'юго, — це якщо тато працював на зйомках котрогось із її фільмів. Він був фотографом на знімальних майданчиках. Можу спитати в мами.

— Буду вдячна.

Френкі дивиться на мене. У її погляді очікування.

— Хочете, щоб я спитала зараз?

— Було б ідеально.

Я дістаю телефон і пишу мамі: *Татко колись працював з Евелін Г'юго?*

З'являються три рухомі крапки. Я піднімаю очі й бачу, що Френкі намагається зазирнути в мою переписку. Помічає, що я побачила це, й відкидається в кріслі.

Дзилиньк.

Можливо, — пише мама. — Він багато де працював. А що?

Потім поясню, — відписую я. — Хочу з'ясувати, який може бути зв'язок між мною та Евелін Г'юго. Татко був із нею знайомий?

Ха! Ні. Він ніколи не заводив дружби зі знаменитостями. Хоча я не раз просила! — відповідає мама.

— Схоже, ні, — сміюся я. — Жодного зв'язку з Евелін Г'юго.

— Зрозуміло. Отже, наступна теорія: її люди обрали когось менш впливового, щоб контролювати тебе й оповідь.

Телефон знову вібрує.

Згадала, що давно хотіла надіслати тобі татові роботи. Там прекрасні світлинки. Мені вони подобаються, але ти їх полюбиш. Відправляю цього тижня.

— Тобто ви вважаєте, що вони полюють на слабких, — кажу я до Френкі.

Вона злегка усміхається:

— Схоже на те.

— Тобто люди Евелін читають склад редакції, на самому денці знаходять мое ім'я і вирішують скористатися мною? Оце і весь задум?

— Боюся, що так і є.

— І ви розповідаєте все це мені, бо...

Френкі добирає слова:

— Бо я не вважаю, що тобою можна скористатися. Я вважаю, що вони тебе недооцінюють. А ще мені потрібна ця стаття. Мені потрібні всі перші шпальти.

— До чого ви ведете? — я соваюся у кріслі.

Френкі переплітає пальці, кладе руки на стіл і нахиляється вперед.

— Я запитую, чи вистачить у тебе сміливості на рівних поспілкуватися з Евелін Г'юго?

Із усіх запитань, які я очікувала почути сьогодні, це йде під номером 9896783. Чи вистачить у мене сміливо-

сті на рівних поспілкуватися з Евелін Г'юго? Та я й гадки не маю.

— Так, — кажу зрештою.

— І все? Просто «так»?

Мені потрібен цей шанс. Я хочу зробити цю статтю. Мені набридло, що моє ім'я постійно пишуть дрібним шрифтом десь унизу сторінки, де ніхто нічого не читає. Мені потрібен успіх, чорт забирай.

— Так, бляха?

Френкі повільно киває.

— Уже краще, але не достатньо переконливо.

Мені тридцять п'ять. Я пишу статті вже понад десять років. Хочу колись написати книжку. Хочу сама вибирати теми. Хочу, щоб усі навперебій телефонували мені, коли до них звертатимуться такі, як Евелін Г'юго. Мене недооцінюють тут, у «Vivant». Якщо я хочу чогось досягти, треба діяти. Треба пробиватися. Усувати перешкоди на шляху. І діяти швидко, бо ця клята кар'єра — єдине, що в мене залишилося. Якщо я хочу змін, починати потрібно з себе. І зміни мають бути радикальні.

— Евелін потрібна я. Вам потрібна Евелін. Не думаю, Френкі, що це я повинна вас переконувати. Можливо, це ви повинні переконувати мене.

Френкі мовчить і незворушно дивиться на мене з-понад складених пірамідкою пальців. Мабуть, напускаючи грізно-переконливого вигляду, я таки перестаралася.

Я так само почувалася, коли вперше спробувала силою вправи й одразу ж ухопилася за 20-кілограмову гиру. Поперед батька в пекло. Зразу ж видно — дилетантка.

Заледве стримуюся, щоб не попросити пробачення. Мама вчила мене бути ввічливою і скромною. Я довго вважала, що ввічливість дорівнює покірності. Проте покірність недалеко мене завела. Виявилось, що світ поважає лише сильних. Тих, хто може або принаймні думає, що може ним керувати. Я цього ніколи не розуміла, але й боротися вже не хочу. Я тут, щоб колись стати як Френкі. Або навіть більше. Я тут, щоб зробити щось видатне, важливе. Щось таке, чим буду пишатися. Я хочу залишити слід в історії. І ще ні на крок до цього не наблизилася.

Западає мовчання, таке довге, що я ось-ось зірвуся. Напруга зростає щосекунди. Але першою не витримує Френкі.

— Домовилися, — вона встає і простягає руку.

Мене сповнюють шок та пекуча гордість. Я постаралася, щоб моє рукостискання було міцним, але у Френкі воно як лещата.

— Зроби це, Монік. Будь ласка. Задля нас і задля себе.

— Добре.

Ми відпускаємо руки. Я іду до виходу.

— Можливо, вона прочитала твою статтю в «Discourse» про еутаназію, — каже Френкі, коли я вже біля дверей.

— Що?

— Та стаття приголомшлива. Можливо, саме тому їй потрібна ти. Ми так само тебе знайшли. Потужний матеріал. Не лише тому, що він так вистрелив, а й завдяки тобі. Прекрасна робота.

Це була одна з моїх перших справді змістовних статей. Я дуже хотіла її написати. Усе почалося з того, що мені

доручили розповісти про ріст популярності мікрозелені, особливо в ресторанах Брукліну. Я поїхала в Парк-Слоуп, щоб узяти інтерв'ю в місцевого фермера. І під час розмови зізналася: мене анітрохи не тягне до цих паростків гірчиці. На що він відповів, що колись чув те саме від сестри. Та все життя наминала м'ясо, проте рік тому їй діагностували рак мозку й вона перейшла на веганський, повністю органічний раціон.

Ми розговорилися. Фермер розповів про групу підтримки для невиліковно хворих, а також для їхніх рідних і близьких. Групою опікується лікар. А її учасники борються за право гідно померти. Здорове харчування не зможе врятувати життя його сестри, але ніхто не хоче, щоб бідолашна довго мучилася.

І тоді я зрозуміла: треба, щоб цих людей почули.

Я повернулася в офіс «Discourse» і виклала задум. Я була майже впевнена, що мені відмовлять, особливо з огляду на мої нещодавні «досягнення»: гіпстерські тренди й зіркові цитати. Проте, на мій подив, мені дали зелене світло.

Я з головою поринула в роботу, відвідувала збори в церковних підвалах, говорила з їхніми учасниками, писала й переписувала, аж доки не відчула, що текст сповна передає дилему, в якій милосердя й моральний кодекс однаково задіяні для того, щоб допомогти стражденним закінчити життя.

Цим матеріалом я пишаюся найбільше. Не раз бувало, що вдома після робочого дня я знову й знову перечитувала його, аби нагадати собі, на що я здатна і як приємно доносити людям істину — навіть таку гірку.

СІМ ЧОЛОВІКІВ ЕВЕЛІН Г'ЮГО

— Дякую, — відповідаю я Френкі.

— Я хочу сказати, що ти талановита. Ось у чому річ.

— А може, й ні.

— А може, й ні, — погоджується Френкі. — Але хай там як: якщо напишеш хорошу статтю, наступного разу річ буде саме в цьому.